

Byli jsme v ZOO

Sedmého dubna jsme byli v zoologické zahradě v Tróji. Líbilo se mi počasí a zvířátka. Nejvíce se mi líbili sloni, i když mám ráda šelmy. Ptáci byli hezcí, také i hroch co lenošil. Obcházeli jsme stánky, kde nám lidi vyprávěli a ukazovali stopy různých zvířat, kožešiny a lebky. Užila jsem si!

A ještě něco, moje škola i já přispíváme na želvu obrovskou.

*Kristýna Kuklová 2. A,
Sokol Michle*

Foto 3x M. Brunerová

GEKON Aneb společenská ještěrka do každé rodiny

Gekon je malá hebounká ještěrka, která na první pohled může působit odpudivě. Po krátké chvíli ale zjistíte, že jde o společenské zvíře. Stejně jako kterékoli jiné zvíře má svou povahu a především svou vlastní hlavu. Gekon může být osobností, jakou vám jiné zvířátko nenahradí.

Gekon je známý především svou pomalou chůzí a líným vzezřením. Zejména když je v akváriu. Je dobré občas svého ještěrčího miláčka vyndat z akvária a nechat ho volně „proběhnout“ po bytě. Nenechte se zmást jeho zdánlivou leností. Pro začátek udělá dva tři malé krůčky, načež nasadí přímo ďábelské tempo a určitě vám zaběhne pod křeslo nebo pod pohovku. Proto je dobré u něho stále být a hlídat. Gekon se nechá rád vyzdvihnout a chovat. Jakmile se mu to přestane líbit, okamžitě začne ostře prskat a je lepší vrátit ho zpátky do jeho domečku.

I ještěrky musí jíst

Gekoni milují především cvrčky. Připravte se ale na neodbytný zvuk, který cvrčci vyluzují. Občas některý z nich uteče a lovit ho mezi parketami nebo za skříněmi je poměrně náročné. Do jídelníčku můžete přidat červy, na které se gekon moc netváří. Můžete zkusit kuřecí maso, které nabodnete na špejli a razantně jím budete před gekonem mávat. Ve zmíněném případě je ochoten si potravu dokonce ulovit.

Jíst může samozřejmě i malé myšky. Někteří chovatelé zkusili předkládat svému gekonovi i africké zlatohlávky, ale výsledek byl tragický. Od té doby žili v akváriu dva – gekon a africký zlatohlávek. Nakonec byste kupovali cvrčky pro gekona a ovoce pro brouka.

Nemoc podle gekona

Může se stát, že vám gekon po pár dnech v novém domově přestane papkat. Nežere týden, dva týdny. V odborné literatuře zjistíte o nemocech gekonů dost málo. Obzvlášť pokud nejvíce žádné jiné příznaky nemoci.

Odborná literatura praví: když nechutenství trvá delší dobu, nasadit násilné krmení. Pokaždé, když se budete snažit gekona vlastnoručně nakrmit, počítejte s těžkým bojem. Určitě se vás bude snažit pokusit a někdy dokonce poplivat. Chytí do zoubků pinzetu, kterou mu budete chtít dát cvrčky, a rozhodně ji jen tak nepustí. Zmíněným postupem si bohužel láme své jemné zoubky. Takové krmení určitě dlouho nevydržíte.

Proto s ním raději co nejdříve dojděte k veterináři. Gekona uspí a pošle vás

s ním na rentgen, kde mu udělají dva velmi slušivé snímky. Doktor ze snímku vyčte, že má v žaludku velké množství kamínků. V některém případě je prý v pořádku, že jsou kamínky v žaludku, ale někdy to je špatně. A tak gekonovi doporčí proplachy vodou s minerály (pro plazy) pomocí injekční stříkačky, která má být nastavena hadičkou.

Kromě proplachů je dobré dopravovat gekonovi stravu přímo do žaludku, a to pomocí injekční stříkačky. Mixujte mu kuřecí maso s minerály a vodou. Část kamínků se dostane určitě ven z těla a zanedlouho si váš miláček vezme prvního cvrčka.

Máme doma gekoňátko

Odborné knížky uvádějí, že samička má snášet dvě vajíčka najednou, která následně lepí na stěnu akvária. Mládě se má vylíhnout po třech až čtyřech měsících. Někdy se může stát, že samička snese jen jedno vajíčko, které se jí nepodaří nalepit na stěnu. Vajíčko pak spadne a vyschne.

Důležitá je také otázka, zda nechat malého gekona s jeho rodiči nebo zda ho od nich oddělit. Názory různých autorů odborné literatury se různí. Jedni říkají nechat, rodiče se o něj částečně sami „starají“. Další tvrdí oddělit, abyste měli kontrolu zda mládě správně žere. Někteří chovatelé je nechávají s rodiči a vše je v naprostém pořádku.

-jkk-

Velká sletová soutěž

Připomínáme:

V dubnu jsme vyhlásili Velkou sletovou soutěž: Ztvárněte slovem, obrazem, kresbou dění kolem XIV. všesokolského sletu – přípravy na slet, své zážitky z nácviku, nebo samotný slet. Pokud se chcete zúčastnit, připomínáme, že soutěž má tři kategorie:

První kategorie je literární

– napište nám příběh, který se stal, povídku, básničku.

Druhá kategorie je fotografická

– přípravy na slet a slet očima objektivu vašeho fotoaparátu.

Obě tyto kategorie vyhlašuje tiskové oddělení České obce sokolské, které také pro výherce připravuje zajímavé ceny (1. cena mobil).

Třetí soutěžní kategorii

pro vás připravilo oddělení marketingu a propagace; je to soutěž výtvarná a můžete do ní přihlásit své kresby.

Uzávěrka k zasílání soutěžních příspěvků je do 31. srpna 2006. Vše zasílejte na tiskové oddělení ČOS, Újezd 450, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, případně můžete sami nebo vaši rodiče či známí předat osobně na tiskovém oddělení.

Připomínáme také, že stále můžete zasílat své návrhy jak se jmenují kluk a dívka, kteří vás na této dvoustránce provázejí.

Malovali jste SOKOLA

Když jsme v únoru vyhlášovali soutěž Namaluj sokola, neuvědomili jsme si, jak těžké pro nás bude vybrat nejlepší ze čtyřiceti kreseb, které jste nám do redakce poslali. Hezké byly všechny, a tak rozhodování porotců nebylo nijak snadné. **Z jejich hlasování nakonec vzešli tyto vítězové:**

I. kategorie (do šesti let)

1. Jana Špatenková (3 roky), Sokol Dvůr Králové nad Labem

2. Emilie Fousová (4 roky), Sokol Pražský

3. Tomáš Hruška (MŠ Kokešova), Ostrava

II. kategorie (6–10 let)

1. Lucie Rendlová (6 let), Sokol Plzeň

2. Kateřina Diblíková (9 let), Vysoké Mýto

3.–4. Barbora Šiková (10 let), Sokol Plzeň

3.–4. Karolína Šiková (10 let), Sokol Plzeň

III. kategorie (11–16 let)

1. Lucie Austová (13 let), Sokol Plzeň III.

2. Kateřina Karešová (16 let), Sokol Dvůr Králové nad Labem

3. Kristýna Benešová (11 let), Dvůr Králové nad Labem

Mimořádné ocenění poroty získal obrázek – koláž (viz foto), který společně vyrobily děti z mateřské školy v Kněžmostu. Nakonec na kresbu velkého sokola nalepily vystřižené otisky svých dlaní, které znázorňují sokolí peří.

Vítězné kresby postupně v časopisu uveřejníme, vítězům zasíláme knižní odměnu.

Jak trojka dobrých skutků sázela

Byli domluveni, že se v osm hodin sejdou ve stromovém domku u Davida a Moniky na zahradě a kupodivu všichni tři daný termín dodrželi.

„Můžete mi někdo laskavě říct, jakou má cenu scházet se takhle brzy rááno“, zívá věčně škarohlídský

Martin a mračil se snad hůř než deset čertů. Vypadal našťvaně.

„To je přeci jasné, abychom taky něco stihli,“ usadila ho Monika a naopak se tvářila spokojeně.

„Bezva, a co máme vlastně stihnout?“ zeptal se Martin a upřel mírně vyčítavý pohled na svého kamaráda Davida, který doteď držel pusku na zámek. „No, co na mě koukáš, všechno to vymyslela moje sestřička,“ ohradil se David.

Monika se usmála: „Vymyslela, ale jestli s něčím nebudete souhlasit, klidně mi to můžete říct! Copak jsem tu nějaký šéf?“

„A nejsi?“ jako by říkaly pobavené oči obou chlapců.

„To je jedno. Takže, na konci naší ulice bydlí stará paní Vondráčková. Napadlo mě, že bychom za ní mohli zajít a zeptat se, jestli něco nepotřebuje,“ navrhla Monča. Kluci přirozeně žádné námítky

neměli, proto všichni tři vylezli ze stromového domečku a vydali se na konec ulice.

„Dobrý den, paní Vondráčková,“ zavolali trojhlasně a Monika pokračovala: „Přišli jsme se zeptat, jestli byste s něčím nepotřebovala pomoci.“

„Dobrý den, děti. Jste moc hodní, že jste se za mnou taky přišli podívat, moje vnučka sem přijede jednou za měsíc. To víte, já také potřebuji někoho, s kým bych si mohla popovídat,“ spustila dobrosrdečně stará paní.

Kluci okamžitě protočili panenky, ale nahlas se našťestí nevyjádřili. Po několika minutovém poslechu krutých životních osudů paní Vondráčkové mohli konečně David, Monika i Martin překročit práh ženi-stavení. „A copak že jste to chtěli, mládeži?“ zeptala se paní, která patrně trpěla sklerózou.

David k ní rychle přiskočil, aby zabránil pohromě – paní rukávem svetru neopatrně šoupla hrneček až na samý okraj stolu. Pak připomněl: „Přišli jsme vám s něčím pomoci, paní Vondráčková.“

„To nebude třeba, zrovna dneska jsem totiž chtěla zasadit pomlázku z Velikonoc, abych na zahradce taky měla nějaký ten stromeček...“

Než se paní Vondráčková vzpamatovala, každý z kamarádů vyhrabal z kůlny

potřebné věci a Monika opatrně vytáhla pomlázku z kbelíku s vodou.

„Tak kam to chcete, paní?“ křikl David profesionálně a když mu překvapená paní ukázala přesné místo, zabodl do hlíny rýč.

David vyhloubil díru, Martin přinesl v konví vodu ze sudu a Monika láskyplně pomlázku zasadila. Martin budoucí stromek vydatně zalil a odrfl si: „Tak, to by bylo!“

Paní Vondráčková byla úplně dojatá: „To by mě ani ve snu nenapadlo, že dnešní děti dokážou být takové hodné a pracovitě. Moc vám děkuju!“ Pak se ale začala strachovat: „Co já vám za tu vaši pomoc dám?“

Martin se už už nadechoval, ale Monika ho honem hlasitě předběhla: „Ale nic, paní Vondráčková, my jsme to nedělali kvůli nějaké odměně. My jsme to udělali RÁDI,“ zdůraznila zvlášť poslední slovo, aby ji Martin dobře slyšel.

„Tak se mnou alespoň pojdte do kuchyně,“ pobídla je paní.

Nakonec si však přeci jen kromě dobrého pocitu něco odnesli – plná břiška. Nadlábli se totiž štrůdlu, který ještě před jejich příchodem stihla upéct čiperná paní Vondráčková. Snad čekala tyto milé malé pomocníky.

Lenka Khýrová, 15 let,
Sokol Dvůr Králové n. L.